

Szivárvány

2013. MÁRCIUS • XXXIV. ÉVFOLYAM • 363. SZÁM

P. BÜZOGÁNY ÁRPÁD

Lófuttatás

Lovak vágtatnak,
trip-tropp,
fák közt látszanak
itt-ott.

Szőrük megázik,
ében,
sörényük játszik
szélben,

erős patájuk
csattan,
csillag néz rájuk,
hatvan.

FRANCISOVICS JUDIT

Vágta

Csattan az ostor, s már ugrik a mén,
vágta a szélbe szilaj feketén.

Négy pata dobban, reccsen a gally,
zizzen utána a száraz avar.

Szembogarában villan a fény,
vágta a ló, s vele vágatok én.

Benedek Álmos Ferenc, Gyergyószentmiklós

Szász Hunor, Kolozsvár

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

A jó huszár

A huszár semmitől se fél,
döröghet ágyú, süvölthet a szél,
kardját kirántja, ha ellenséget lát,
a huszár semmitől sem fél.

A huszár jó lovát megüli,
ellenségét világgá kergeti,
merész és derék, szereti hazáját,
a huszár jó lovát megüli.

Ha felnövök, huszár leszek,
de csatába sosem megyek,
csak lélekben huszárkodom,
mert a vértől úgy irtózom...

É- des- a-nyám, de szé- pen fel - ne - vel - tél,
Mi- kor en- gem kar- ja- id- dal ren- get- tél.
Ak- kor mond- tad, bé- vesz- nek ka - to- ná- nak,
Fel- es- ket- nek egy szép ma- gyar hu- szár- nak.

László Zsolt, Kolozsvár

MÓRA FERENC

A király fája

A király fájának egy öreg almafát neveznek a mi falunk határában. Idegen meg sem fordulhat nálunk anélkül, hogy meg ne mutatnánk neki.

– Jól nézze meg, mert ilyent vagy látott életében, vagy se – így szoktuk neki bemutatni a király fáját.

– Szép fa ez nagyon – ezt feleli a vendég rendesen, s azt gondolja magában, hogy nincs biz azon semmi különös, olyan, mint a többi öreg fa. Mohos a dereka, ritkás a koronája, aprós a gyümölcse.

Azért mégis nevezetes fa ez nagyon. Mégpedig arról nevezetes, hogy már egynapos korában aranyalmát termett. Mégpedig nem is egyet, hanem kettőt.

Persze régen volt ez nagyon, a régi jó időben, mikor még a só is sósabb volt, a méz is mézesebb. Akkor történt egyszer, hogy a királynak dolga volt mifelénk. Az öreg harangzó azt mondja, hogy csak a templomunk harangjának a szavát akarta meghallgatni.

Elég az hozzá, hogy ott lovagolt el egyszer a király a falu végén. Nagyon el volt merülve az ország gondjaiban, s tán föl se emelte volna a fejét, ha egyszerre el nem nyeríti magát a lova.

– Mi bajod, Pejko? – riadt fel gondolataiból a király, megsimogatva a ló sörényét.

Nem volt Pejkónak semmi baja, csak az öröme volt nagy. Annak örült, hogy egy kis ember állt elébe, s ásóval a kezében tisztelgett katonásan. De olyan katonásan ám, hogy még a királynak is öröme telt benne.

– Fogadjisten, szolgám – adta vissza a köszöntést emberségesen. – Kinek tiszteljelek?

– Támadi Balázs a becsületes nevem.

– Vitézhez illő név – mosolygott a király.

– Huszár voltam – húzta ki magát kevélyen a fehér hajú kis ember.

– Hát most mi vagy? – kérdezte a király.

– Most csak afféle szegény vincellérember vagyok – szúrta az ásóját a földbe Támadi Balázs, és úgy vágta vele a hantot, mint huszár korában az ellenséget.

Meg is tudakolta tőle a király, hogy mi lesz abból.

– Gödör biz ebből, tiszt úr.

– Hát aztán minek lesz a gödör, Támadi Balázs?

– Ennek e, tiszt úr, ennek e! – emelt föl az öreg a földről egy facsemetét.

– Nem terem már az teneked, Támadi Balázs – mosolyodott el a király –, minek vesződsz velem?

– Nono, tiszt úr, teremhet az még énnekem is! – törölte le az öreg inge ujjával homloka verejtékét. – De ha nekem nem, a maradékaimnak bizonyosan. Nem tudom, kifelé lehet a tiszt úr, de bizonyosan tudom, hogy

csak arról a fáról szedi a legjobb ízű almát, amit az apja ültetett.

Egyik szeme elmosolyodott a királynak, a másik könnybe borult, s egy vadonatúj aranyat hajított a gödörbe.

– No, isten megáldjon, Támadi Balázs – emelte a kezét a sapkájához.

Az öreg vincellér akkorát rikkantott, hogy megint csak vissza kellett fordítani a Pejkót.

– Hohó, tiszt úr – kapta fel ujjongva az aranyat –, nem megmondtam, hogy teremhet még ez az almafa énnekem is?

A király elnevette magát, és még egy aranyat hajított az öreg huszárnak, aki hálálkodva csapta össze a kezét:

– Ó, bárcsak egész erdőm volna ebből a csudafából, amelyik már egynapos korában párjával termi az aranyat!

Eddig van a mese a király fájáról. Az igazság pedig az, hogy minden fa aranyat terem, amelyiknek gondját viselik.

FODOR SÁNDOR

Csipike, az Erdő réme

– Ez az én jó szívem... ha ez nem lenne – magyarázta délb-
ben Nyúlnak és Madárnak. – Megszántam azt az ostoba
Vadmalacot. Egyszerűen megsajnáltam. De most már
vége a szánakozásnak! Most már büntetek! A legkisebb
vétségért is! Mindenkit! Én vagyok Csipike, a ti uratok, jó-
tevő parancsolótok és az Erdő Réme! Eszetekbe ne jusson, hogy...

– Nem jut a mi eszünkbe semmi, urunk, jótevő parancsolónk és
az Erdő Réme, mert mi rettentően félünk tőled... – makogta Nyúl.

Csipike szigorúan nézett rá.

– Nem tanultál illetet. Hogy mersz a szavamba vágni?!

– Jajj, irgalmazz-kegyelmezz. Nem tanultam illetet, de fogok. Majd.

– Semmi irgalom és kegyelem. Tartsd a füled!

Nyúl tartotta, és Csipike úgy meghúzta, hogy még hintázott is rajta. Utána megrugdos-
ta Nyulat. Madár szóhoz se jutott, végig a köszönet és hála énekét zengedezte.

– Elég a ricsajból – förmedt rá Csipike. – Most elintézem Csigabigát, utána pedig altatódalt
kérek, mert munka után édes a pihenés.

Csigabiga már két napja ott gubbasztott az Óriásnagy Bükk-
fa tövében, de ki sem mert bújni a házából.

– Csigabiga, gyere ki!

Semmi.

– Csigabiga, gyere ki!

Csend és nyugalom. Csigabiga nem mozdul.

Csipike kajánul elvigyorodott.

– Ég a házad ideki!

Erre már kibújt.

– Na mi lesz azzal a tervrajzzal?

– Itt van, kedves mélyen tisztelt Csipike, már két napja kész, csak légy szíves, ne haragudj!

Csipike undorodva pillantott a falevélre.

– Mit mondjak, pocsek!

– De hát... de hiszen... izé, hogy... eddig jó volt...

– Azok az idők elmúltak! Mostantól nem úgy lesz, mint régen. Ha estére nem készítesz egy négyszögletű házat, akkor égszakadás, földindulás, a fejedem egy nagy koppanás! Tervrajz nem érdekel!

– Hiszen én olyant nem tudok!... Irgalmazz, Csipike!

– Semmi irgalom, semmi Csipike. Urad vagyok és jőtevő parancsolód. Különben is már unlak. Csigabiga gyere ki, ég a házad ideki, puccpaszta.

Szegény Csigabiganak nem volt mit tennie. Sírdogálva indult el, és közben azokra a boldog időkre gondolt, amikor Csipike még nem volt jőtevő. Neki immár vége. Ha a fején nagy koppanás, meghal. Elhatározta, messzire vándorol innét, olyan messzire, amilyenre csak tud. Érezte azonban, hogy hiábavaló, mert estig nagy távolságot nem gyalogolhat be, és tudta, hogy Csipike könnyen a nyomára bukkan, hiszen fényes csíkot húz maga után, amerre megy. Mindegy. Más lehetősége nincsen. Meg kell próbálnia.

Madár rágyújtott az altatódalra, Csipike a mohára heveredett, amikor rettenetes dolog történt.

Valami zümmögött.

Csipike felpillantott.

Egy vadméh!

Mielőtt azonban utána kiálthatott volna, a méhecske már messzire szállt. Ismét zümmögés. Aztán megint. Szálltak a méhek, mintha ő nem tiltotta volna meg nekik, hogy röpködjenek. Dühösen pattant fel, és a Korhadozóbelű Vén Fenyőhöz szaladt.

– Hát ti hogy mertek repülni, hékom!?

Egy erős fullánkú méhecske szállt eléje.

– Ide hallgass, Csipike! Ha nem gyűjtünk mézet, éhen pusztulunk. Ha kirepülünk – jön a Rettenetes Réz Úr. Elhatároztuk, inkább megharcolunk vele, ha mindnyájan elveszünk is. Inkább csatában hullunk el, semhogy éhen pusztuljunk! Ezt neki is megmondhatod!

Ennyit mondott, és elrepült a mézért. Csipike tehetetlen haraggal nézett utána.

Dúlt-fúlt, amikor visszatért a remegő Nyúlhoz és a riadt Madárhoz.

– Majd megkapják ők a magukét! Mit Réz Úr? Csak nem fogom ilyen csekélységgel boszszantani a Rettenetest? Este, amikor alusznak, megparancsolom a Fenyőnek, forduljon gyökérrel felfelé. Aztán majd nézhetik magukat!

– Jaj, Erdő Réme, urunk és jótevő parancsolónk, irgalmazz szegény kicsi méhecskéknek! Inkább tépjél ki egy tollat a szárnyamból, tessék, vagy rugdoss meg, de bocsáss meg szegénykéknek! – csipogta kétségbeesetten Madár.

– Engem is megrugdoshatsz, és parancsolj, húzd meg a fülemet – tette hozzá Nyúl.

Az Erdő Réme csipőre tette a kezét.

– Óhohó! Mi ez? Lázadás?! Szóval beálltatok ti is rebellisnek? Hát jó. Nem tépek tollat, nem húzok fület, meg se rugdoslak.

– És megbocsátasz? – csillant fel a remény Nyúl szemében.

– Nem. Töprengek.

Nem tartott sokáig. Nyúl és Madár remegve várta, mi lesz a vége.

– Ma este nagy vacsorát rendezünk – mondta Csipike olyan kajánul, mint még soha. – Vendégeim vagytok. Mit gondoltok, mi lesz a vacsora?

– Bi-biztosan sá-sárgarépa – makkogta ijedten Nyúl.

– Csi-csi-csicseri borsó – csipogta reménykedően Madár.

– Óriási tévedés! – rikoltotta Csipike. – A vacsorátok az lesz, ni! –

És a nagy Légyölő Galócára mutatott. – Ha ellenkezni próbáltok, vagy elmene-kültök, bárhol utolér benneteket a Rettenetes Réz Úr iszonyú haragja! Végeztem, hatszáz!

Ezzel hátat fordított nekik, és bevo-nult az Óriásnagy Bükkfa odújába.

Soha ilyen hatalmas nem volt még Csipike. Mégis úgy érezte, valami hiány-zik neki. Valami, ami régebben megvolt, bár nem tudta volna megmondani, mi az. Nem tudott elaludni, vergődött az ágyán, végül kilesett odúja nyílásán. Senki sem volt a közelben. Kilopózott, odament Légyölő Galócahoz.

– Ma estére ne légy mérges, hallod?! Csak egy kicsit.

Légyölő Galóca süketnek tette ma-gát.

– Ne feledd! Megparancsoltam! Ne-hogy megmérgezz valakit ma este!

Légyölő oda se neki.

– Te, ha nem tisztelsz engem, hal-lod-e, hitványa, jön a Rettenetes Réz Úr, és... és... megesz!

– És felfordul tőlem! – vigyorgott Légyölő Galóca.

Ha végigvezeted Csipikét az útvesztőn, megtudod, ki az egyetlen, aki szembe mert szállni vele.

LÁSZLÓ NOÉMI

Betontavas

A tavasz itt csak bujdokol:
ha nincs eső, megfojt a por,
esőben eláraszt a sár,
a háztömbök közt álmosan
tollászkodik a napsugár.

A tavasz itt csak szédeleg:
későn nyílik virág, levél,
esernyőket sodor a szél,
nem érti senki sem: hogyan
ülnek a fán a verebek.

A tavasz mégsem csupa baj:
hajnalban van madár-zsivaj,
s ahogy a nap emelkedik,
kigyúlnak tükrök, ablakok,
világít mindegyik.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ Hóvirág

Büszke feje hófehér,
csipkedi a sűrű dér,
előbújik, nem vacog,
testén jégvirág ragyog.

Fontos küldetése van,
kiváltságos, gondtalan,
szél úrfit napért szalaszt,
ő hozza nekünk a tavaszt.

Telet űz és rút szelet,
nyomában a kikelet,
ibolya és kankalin,
követik a sorban, mind.

LENGYEL FERENC

A tavasz

Jön a tavasz élénk zölddel,
jóbarát a termő földdel,
a madárral, éggel, ággal,
rüggyel, levéllel, virággal.

KESZEG ÁGNES rajza

Micimackó, Malacka és a hóvirág

MILNE meséjét továbbszőtte SIGMOND JÚLIA

MALACKA: Micimackó! Micimackó!

MICIMACKÓ: Jó reggelt, Malacka! Mi történt veled, hogy így ajtóstól rontasz be a házba?

MALACKA: Jaj, ne haragudj, Micimackó! Jó reggelt, jó reggelt! El sem tudod képzelni, hogy mit láttam ma reggel a Nagy Fa alatt!

MICIMACKÓ: Mit láttál, Malacka?

MALACKA: Hóvirágot!

MICIMACKÓ: Tényleg? Nagyszerű!

MALACKA: Micimackó! Gyere gyorsan hóvirágot szedni!

MICIMACKÓ: Nem megyek, Malacka!

MALACKA: Miért nem, Micimackó? Haragszol rám? Vagy más dolgod van, és csak később jöhetsz?

MICIMACKÓ: Egyik sem, Malacka! Először is, te tudod, hiszen a legjobb barátom vagy, én nem szoktam haragudni!

MALACKA: De mérgeledni vagy szomorodni szoktál...

MICIMACKÓ: Szoktam, szoktam, de haragudni nem!

MALACKA: Akkor más dolgod van?

MICIMACKÓ: Semmi különös dolgom nincs, Malacka!

MALACKA: Nem értem! Akkor miért nem akarsz velem jönni hóvirágot szedni, Micimackó?

MICIMACKÓ: Tegnap Róbert Gidától hallottam, illetve Bagolytól hallottam, akinek Róbert Gida mondta, hogy a hóvirág védett növény!

MALACKA: Mit jelent az, hogy védett növény?

MICIMACKÓ: Azt jelenti, hogy nem szabad leszedni. Úgyanis egyre kevesebb van belőle, s ha leszedjük, akkor egyszerűen csak... nem lesz több hóvirág! Érted már, Malacka?

MALACKA: Érteni értem, csak most nagyon szomorú lettem! Azt terveztem, hogy szedünk sok-sok hóvirágot, és mindenkinek viszünk egy csokorral: Kangamamának és Zsebi-babának, Tigrisnek, Nyuszinak, Bagolynak, Róbert Gidának és természetesen Fülesnek is.

MICIMACKÓ: Ne búsulj, Malacka! Kitaláltam valamit! Gyere, gyorsan szaladjunk Bagolyhoz! Róbert Gida megkérte, hogy hirdesse ki az egész erdőben: TILOS A HÓVIRÁGOT LESZEDNI!

MALACKA: És mi miért menjünk most oda?

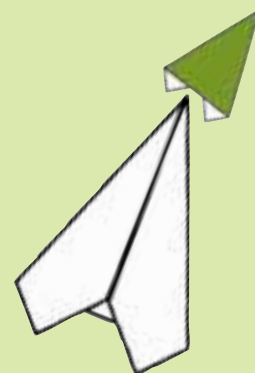
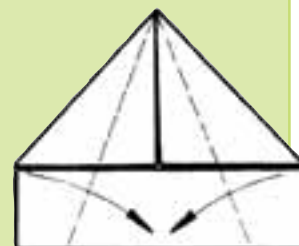
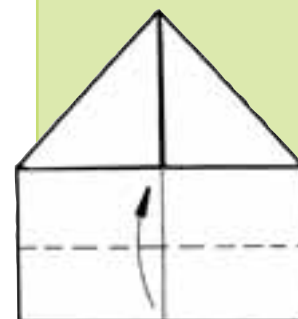
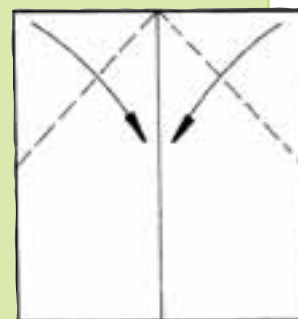
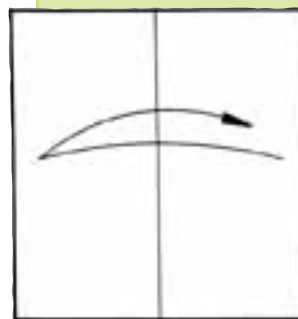
MICIMACKÓ: Megkérjük Bagolyt, hirdesse ki azt is, hogy mindenki jöjjön ma délután a Nagy Fa mellé, mert ünnepség lesz!

MALACKA: Milyen ünnepség, Micimackó? Ma senkinek sincs születésnapja!

MICIMACKÓ: Ma HÓVIRÁG-NAPOT ünneplünk, Malacka!

MESÉLŐ: És a két jóbarát elszaladt Bagolyhoz! Délután pedig összegyűlt az egész társaság! Zengett a Százholdas Pagony a jókedvű énekléstől és kacagástól!

Kedves Gyermek! Ha sétálni mentek Szüleitekkel vagy a Tanító nénivel, és láttok majd hóvirágot, csodáljátok, rajzoljátok, fényképezzétek, de ne szedjétek le! Akkor talán nem tűnik el, s ha majd ti is anyukák és apukák lesztek, megmutathatjátok gyermekeiteknek.

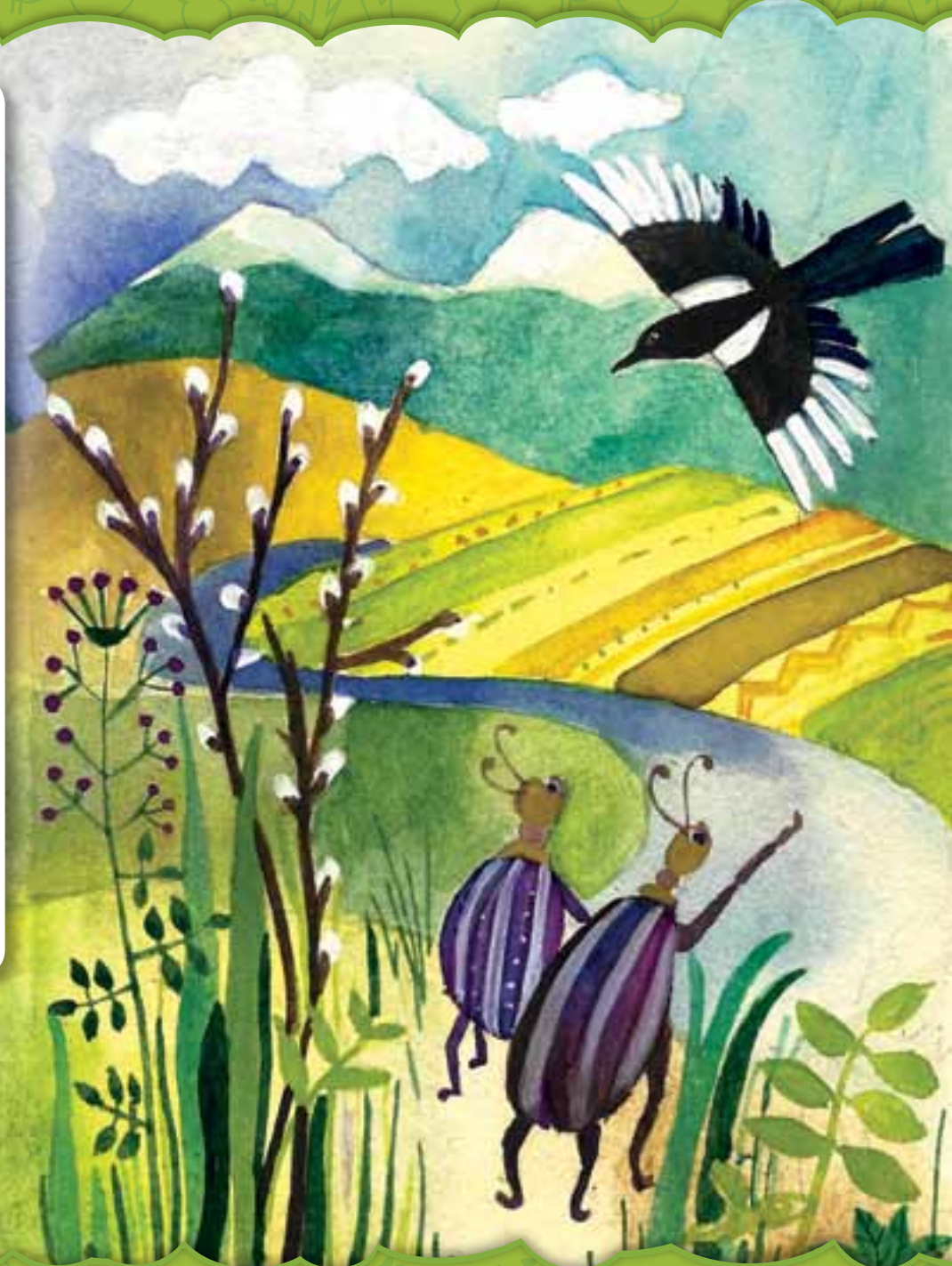
A papírhóvirág is szép, és nem hervad el. A rajz szerint hajtogasd egy nagyobb fehér és egy kisebb zöld négyzetből.

KÁNYÁDI SÁNDOR

Márciusi versike

Tavaszt csörög a szarka,
tavaszt.
Zöldülni kezd a barna
haraszt.
Zsendülni kezd a zsenge
határ.
Erőre kap a gyöngé
bogár.
Szelídülnek az ordas
szelek.
Barkákat hány a bokros
berek.
Bukfencet vet a játszi
patak.
Már csak a hegyen látni
havat.

KEREKES ZSUZSA rajza

DONKÓ LÁSZLÓ

Március

Egyre többet
süt a nap,
jég alól a
víz fakad,
buzog-duzzog
a kis ér,
köszönti a
pipitér.
Domboldalon
új a gyepek,
futkosnak víg
gyerekek...
A friss lábuk
úgy szalad,
mint patak
a kert alatt.

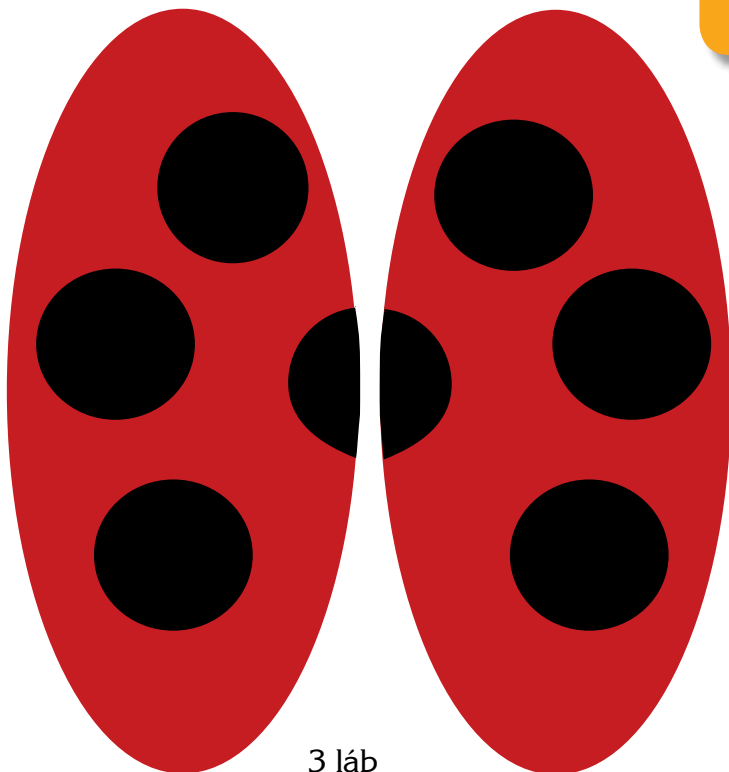
Egészítsd és színezd
ki a rajzot.

BAK SÁRA rajza

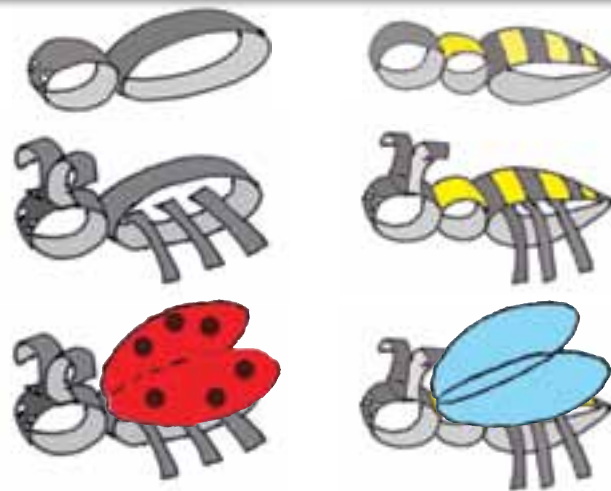
Csipike barátai

Vágd ki, hajtogasd, és ragaszd össze a részleteket a rajz szerint.

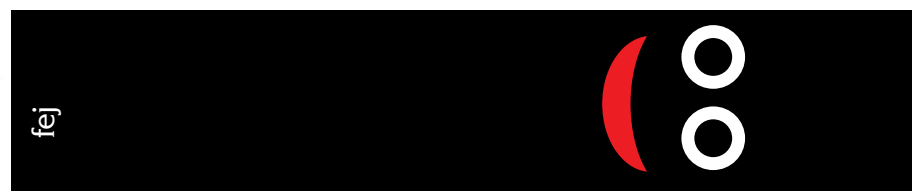
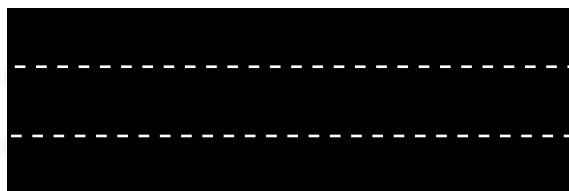
Beküldte Szodorai Melinda tanító néni szilágy-somlyói előkészítő osztálya.

3 láb

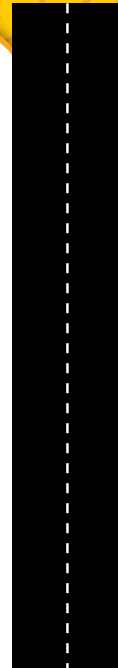
Csáp – hajtsd ketté, ragaszd össze, a két végét pödörd meg.

fej

potroh

Csáp – hajtsd ketté, ragaszd össze,
a két végét pödörd meg.

3 láb

Zümi szárnya – másold celofánra,
pauszra, és vágj ki kettőt belőle.

Vágd ki, hajtsd ketté, ragaszd össze a csiga testét.
Növekvő hosszúságú, színes papírcsíkokból ragassz
gyűrűket, ezekből csigapalotát.

WEÖRES SÁNDOR

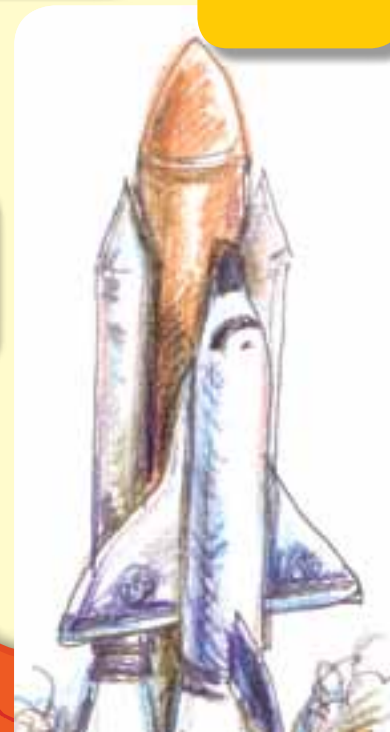
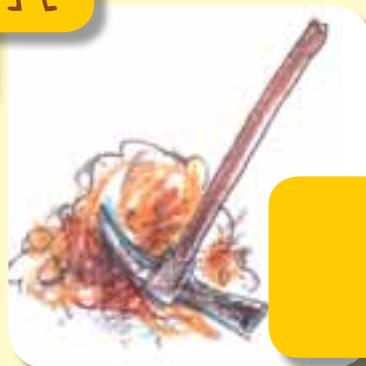
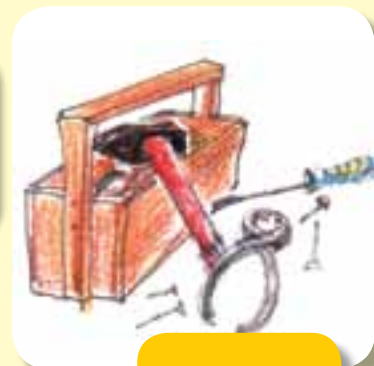
Fiúk, lányok

Repülőt gyárt Jani, Feri,
Köszörül, kitalál.
Kicsi Kati nézegeti,
Ide áll, oda áll.

Sátrat épít Jani, Feri,
Kalapál, kiabál.
Kicsi Kata nézegeti,
Ide áll, oda áll.

Varrogat a Teri, Bözsi,
Jár a tű, a fonál.
Kicsi Laci nézegeti,
Ide áll, oda áll.

Főzőget a Teri, Bözsi,
Van ebéd, tele tál.
Kicsi Laci beleszagol,
Ide áll, oda áll.

Ma már nincs szigorú határ anyu és apu feladatai között.
De ez nem volt mindig így.
Kinek mi a dolga? Rajzolj fiút a férfi feladatok, lányt a női munkák mellé, esetleg két rajzocskát a közös tennivalókhöz.

BAK SÁRA rajzai

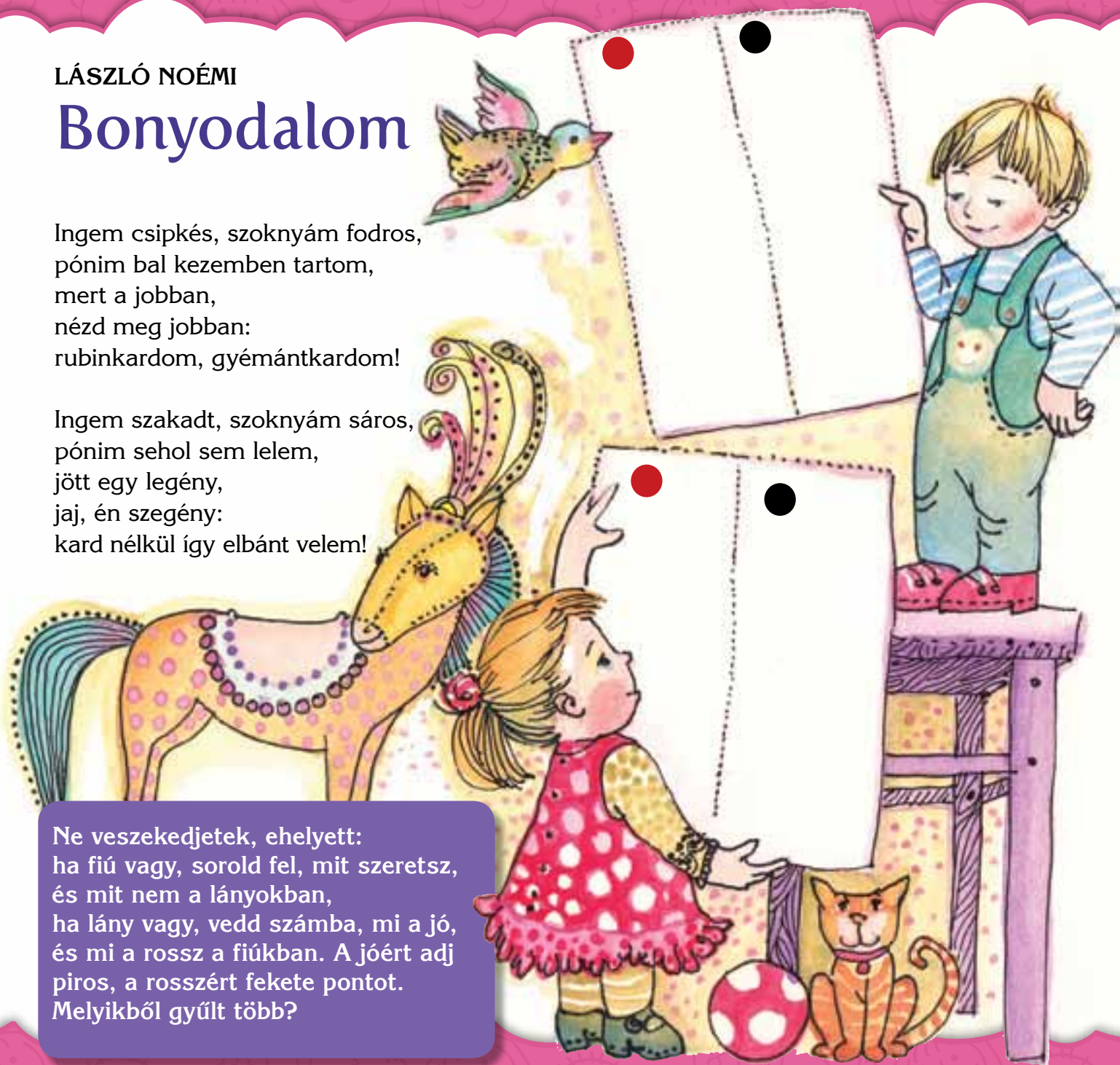
LÁSZLÓ NOÉMI

Bonyodalom

Ingem csipkés, szoknyám fodros,
pónim bal kezemben tartom,
mert a jobban,
nézd meg jobban:
rubinkardom, gyémántkardom!

Ingem szakadt, szoknyám sáros,
pónim sehol sem lelem,
jött egy legény,
jaj, én szegény:
kard nélkül így elbánt velem!

Ne veszekedjeteK, ehelyett:
ha fiú vagy, sorold fel, mit szeretsz,
és mit nem a lányokban,
ha lány vagy, vedd számba, mi a jó,
és mi a rossz a fiúkban. A jóért adj
piros, a rosszért fekete pontot.
Melyikből gyűlt több?

LACKFI JÁNOS

Fiúk dala

Az összes lány dilis,
Azt, hogy miről susog,
Hiába is vered,
Nem mondja meg: titok.

Mind kastélyban lakik,
Van hús aranylova,
De azért nem lovon
Hozzák a suliba.

Kertjükben egy fa van,
Igazgyöngyöt terem,
Szekrényükben csoki,
Cukor töméntelen.

A falból zene szól
Náluk, ezt szeretik,
Táncol, pörög-forog
Éjt nappal mindegyik.

A ruhájuk selyem,
Gyémántjuk igazi,
Már ha ezt a mesét
Beveszi valaki.

Mind nyelvet nyújtogat,
S ha felrúgod ezért,
Bőg és árulkodik:
Még te kapsz büntetést.

Körmükre szíveket
Tollukkal festenek,
Kibírhatatlanok,
S belénk szerelmesek.

Kinek nehezebb a dolga?

Orosz népmese

Egyszer egy szegény ember hajba kapott a feleségével. Azon perlekedtek, kinek van nehezebb dolga, több gondja-baja.

Az asszony ezt hajtogatta:

– Nekem nehezebb!

Az ember sem engedett:

– Én meg azt mondom, hogy nekem!
Nem tudtak semmiképpen dűlőre jutni.
Azt mondta akkor az asszony:

– Hát cseréljünk! Holnap én végzem a kendő dolgát, kend meg az enyémet.

Fölkeltek jó korán. Az asszony kiment a mezőre szántani. Az ember odahaza maradt, nekilátott az asszony munkájának.

Kenyeret dagasztott, vízért ment a kútra. Míg odajárt, a disznók ott csámcsogtak a teknő mellett, megették a tészta.

Akkor az ember nekiállt kását főzni. Főzőolaj helyett lámpaolajat öntött bele.

Kiment az istállóba szénát vetni a jászolba. Mire visszament, egyestendős kisfia belemászott a káposztáshordóba, ott tapiskolt

benne. A macska meg a tejfölös köcsögből nézegetett kifelé.

Hej, bánta az ember, hogy asszony munkába fogott! De a legtöbb baja a tehenel volt. Nem akarta kihajtani a legelőre, hiszen azt se tudta, hol áll a feje. Fölnézett a pajta tetejére; látta, hogy szép kövér fű nő rajta. Fogott egy deszkát, odatámasztotta a pajtához. Fölhajtotta rá a tehenet, legeljen kedvére. Hosszú kötelet kötött a tehen nyakára. A kötelet leengedte a kéményen, és rátekerte a derekára. Úgy állt neki levest főzni. A tehen addig legelészett, míg lecsúszott a pajta födeléről: függve maradt a kötélén. Az embert meg fölrántotta a kéménybe. Csak a két lába kalimpált a tűzhely fölött.

Szerencsére hazajött az asszony. Már messziről látja: a tehen a pajta födeléről lóg le egy kötélén, majd' megfullad. Beszalad a házba: hát ott minden a feje tetején. A disznók tésztásan, a macska tejfölösen, a kisia káposztásan szaladgál. Az ura meg kormosan ott kalimpál a kéményben.

– Mi a csudát csinál ott kend?! – kiáltott rá az asszony.

Az ember ijedtében rántott egyet magán. A kötél leszakadt, ő meg belepottyant a leveses fazékba.

– No, kinek nehezebb a dolga? – kérdezte tőle az asszony. – Most belekóstolhatott kend az enyémbel! Kér-e még belőle?

– Nem én többet! – nyögte az ember, és kikeménygett a fazékból.

CSILLAG ISTVÁN
rajzai

PERDE-KILIN TÜNDE

Török Berci utazik

– Te álomszusuzék! Ha nem igyekszel, le-késsük a vonatot – ébresztette a kislány Török Bercit. – Kialudtad már a krumplit is a földből.

– Milyen föld? Milyen krumpli? – dörzsölgette a szemét Berci.

– Hát a krumplit, amelyik falun nő a föld alatt. Vagy fenn a fán. Mit tudom én. Valahol ott, mert itt az aszfaltból biztos nem bújik ki.

– Miket beszélsz össze-vissza?

– Én csak azt mondom, hogy falura utazunk, oda, ahol tele a kert zöldséggel, és az udvar állattal. Igyekezz, mert itthagynk.

Török Berci szeméből hirtelen kiröppent az álom. Már is bepattant a kislány hátizsákjának bal zsebébe.

– Hű, de szűk ez a hely! – próbált elhelyezkedni a színes ceruzák és haj-csittek-csattok között.

– Pszt, erre gyere! A jobb alsó sarokba, az ablakhoz. Itt legalább friss levegőt szívhatsz utazás közben – hívta Radír Béla, s egy szakadáshoz vezette a zseb aljába a kis törököt.

– Vau, vau, vau.

– Mi ez a zaj a szomszédban? – kérdezte Berci.

– Megérkezett Folt, a táska ura. Ő mindig a jobb zsebben utazik. Ő a kedvenc – magyarázta Radír Béla.

Anyuka és a kislány az állomáson találkoztak édesapával.

– Itt vannak a jegyek. A vonat néhány perc múlva indul – mondta apuka, és vállára kapta a csomagokat.

A vonat akkorát sípolt, hogy Török Berci hasra vágta magát ijedtében.

– Utasok, beszállás! Indulunk! – rikkantotta a mozdony. – Siesssssetek!

Mindenki kényelmesen elhelyezkedett a fülkében. A vonat elindult. Elhagyták az állomást, kirobogtak a városból, s nemsokára egy folyó mellett zakatolt a szerelvény.

– Csibb-csobb. Sika-taka. Csibb-csobb. Sika-taka – beszélgettek a kerekek a hullámokkal.

– Nézd, Berci! – szólt Radír Béla. – Balra gólya, jobbra juhnyáj, fenn a dombon tehenek, ott a fák között egy kis kunyhó.

A kis török alig győzte kapkodni a fejét. Annyi látnivaló volt, hogy jobbnak látta, ha felül az ablakkeretre, onnan nézelődik. Fel is mászott az ablak felső sarkára. A vonat házak, dombok között robogott, hídon ment át, híd alatt, kanyargott jobbra, balra, a mozdony füttyölt a réten focizó fiúknak.

Egyszer csak egy alagútba értek, és hirtelen olyan sötét lett, hogy Berci semmit sem látott. A vaksötétben tapogatózva belefogott egy fogantyúba. A következő zökkenésnél a kis török már csüngött rajta, a vonat kerekei élesen csikorogtak, anyuka apuka ölébe esett, a kislány rájuk, a hátizsákja pedig a szék alá zuhant.

– Ki húzta meg a vészféket? – kiáltotta a kalauz.

Ti küldtétek

• Március 15-e vidám, lélekemelő ünnep **Juhos II-dikó óvó néni széki csoportjában**. Már kész a csá-kó, a párta, a zászló, most a kokárdát hajtogatják, aztán kezdődhet a huszárjáték.

• Tavasz moco-rog fűben-fában és a **kolozsvári N. Titulescu Iskola** másodikosainak „kiskertjében” is, akik **Kiss Júlia Boglárka tanító néni** segítségével tojás-héjba mindenféle magot vetettek. Nézzétek, milyen szép zöld a sok friss hajtás.

• A **nagyvárad**i 2-es Óvodában **Géczi Lili óvó néni** csoportja kol-lázs-nárciszokkal és festékbe mártott ujjacskával pöttyögtetett cseresznye-virággal hívogatta a tavaszt.

● **Miklós Anna** óvó néni kis tanítványai a **csíkszentdomokosi Cseralji Óvodában** pödört-ragasztott hóvirággal köszöntötték az édesanyákat.

● Valóban kinyílik a térhatású hóvirág **Bunău Irén** tanító néni árpádi kisdiákjainak tavaszi kollázs-képén.

● Számolgotós kézimunka: **Dénes Katalin** tanító néni **kerelőszentpáli** apróságai szinte észrevétlenül megtanulnak számolni, miközben elkészítik a fakanálbábokat és a kollázs-virágokat.

● A **marosvásárhelyi Európa Gimnáziumban** **László Enikő** tanító néni másodikosai maguk faricskálták, ragasztották, és rajzzal is kiegészítették a tavasz-köszöntő alkotásokat.

Szárnybontó

Teli a mező virágokkal,
pompás, színes virágokkal.
Legyen az erdő ugyanolyan,
mint a mező, pontosan olyan.

Dombi Renáta, Kolozsvár

Eső esik, eső csepereg.
Virágok nyílnak:
Tulipánok, margaretták,
Ibolya, nárcisz,
Gyöngyvirág, harangvirág.
Nő a fű, fák nyílnak,
Leveleznek, bimbóznak.
Te kis madár,
Te csak költés!

Máthé Orsolya, Kolozsvár

Bíró Andrea,
Székelykeresztúr

A virág oly illatos,
Szép, mint mindig
én nekem.

Szeretem, de szeretem.
A virág oly illatos,
Minden gyerek érzi.
Ha nem öntözik meg,
a virág elhervad.

Szabó Krisztina,
Marosvásárhely

Béka, béka úrfinak
milyen jó a kedve.
Bárcsak az én kedvem is
ilyen jó lehetne,
mint a béka kedve.
László Katinka, Szászrégen

György Dóra,
Gyergyószentmiklós

Nagy Boglárka,
Nyárádszereda

Jön már a tavasz,
Vele jön a napsugár.
Röpködnek a madarak,
Rügyek fakadnak.
A gyerekek
A szabadban játszanak.
Végh Ferenc József,
Marosvásárhely

Tóth Zsuzsanna,
Szilágycseh

Bíró Andrea,
Székelykeresztúr

Márciusban jönnek a madarak,
Égen szállva haladnak.
Gólyák, fecskék, madarak
Hirdetik már a tavaszt.
Ház tetején van-e hó?
Elment már a Tél apó.
Itt vannak egy hét óta,
Ideértek régóta.

Kötő Eszter, Kolozsvár

Lila vagyok, kicsi vagyok,
Kedvelnek is kicsik, nagyok.
Ha jól kutatsz, megtalálasz,
Zöld helyeken rám találsz.
Éles Izolda Enikő,
Kis Anett Emese, Magyarlapád

Dózsa Réka,
Kolozsvár

Jöjj, tavasz, várunk rád.
Ébred a természet, várunk rád.
Itt egy tulipán, ott egy gyöngyvirág.
A nárciszok is nyílnak már.
Hiányzol, gyere vissza mihozzánk.

Bató Katalin, Marosvásárhely

Csipike postája

Rajzolatok, írjatok, küldjétek fényképet kézimunkáitokról, csoportok, osztályotok életéről, hogy ti is benne lehessetek a Szivárványban – persze csak két hónap vagy éppenséggel egy év múlva. A türelem Szivárványt terem! Addig viszont keressétek magatokat a Posta-rovat népes levelező-táborában: **Bálint Vencel**, Erdőcsinád; **Kovács Orsolya**, Székelyudvarhely; **Szigyártó Anita**, Zabola; **Székely Annamária**, Csíkszentdomokos; **Bükkösi Kriszta**, Marosludas; a nagyváradi Evangélikus Óvoda; a **szászrégeni A. Maior Iskola** II. B; a **gyergyószent-**

miklósi Fogarassy Mihály Iskola I. B; a **marosvásárhelyi Al. Ioan Cuza Gimnázium** előkészítő, I. E és II. E; a **csíkszentdomokosi Cseralji Iskola** előkészítő osztálya; a **koronkai** II.; a **kovásznai** II. B; a **gernyeszegi** I. B; a **dési** II.; a **csíkszentgyörgyi** előkészítő osztály.

• Meleg cipó illatozott **Gergely Erika** és **Kiss Zsuzsanna** óvó néni Méhecskéinek tenyerében, amikor egy szép napon felkerekedtek, és a **kolozsvári Hársfaillat Óvodából** ellátogattak a közeli pékségbe.

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a neved mellé az osztály, a csoport közös gyűjtőlapjára!

E lapszám támogatói:

Nemzeti
Kulturális
Alap

● Minden hónapban ünnep a Szivárvány érkezése. Tanító nénink, **Gergely Gabriella** mesél belőle, versikéket tanulunk. Kedvencünk Török Berci. **A szentegyházi Mártonffi János Iskola** előkészítő osztálya

● **Szakács Aranka tanító néni** elsősei a marosvásárhelyi Al. I. Cuza Gimnáziumban a Szivárványból kivágott és hajtogatott cica-csiki-csuki köré madarakat, fát ragasztottak, rajzoltak. *Macska vadászik, karmok a lábán...*

● **A szilágykrasznai közép csoport óvodásai** ezen a képen még a maguk készített dundi hóemberekkel büszkélkednek. Azóta ügyes kis kezük nyomán kinyíltak az első origami-hóvirágok is – újságolta **Oláh Andrea óvó néni**.

**Címlap:
Balázs Izabella,
Sárvásár**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermek képes lapja. XXXIV. évfolyam, 363. szám.
Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brăncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., S.U.C. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Ára 3 lej

Szivarvány